

FAGYAS RÓBERT

Jelentés a hegyről

A napfény megvilágította a terített pokrócon csillogó gyümölcstálakat s a boros-üvegek vörös-bordó tajtékját, amint a palackok egyik kézből a másikba vándoroltak. Talán a világ összes madara ott énekelt már. A lány szél nevetésétől fellelkesülve mindenből szikratengert varázsolt a tavasz. A Mogyoró-hegy hatalmas zöld félgömbjén a sárga kákicsok – mint megannyi apró pattanás – az átalakulást jelezheték a báméskodónak, ki a váci kőbánya rózsaszínben tündöklő csúcsáról tekintett át a Dunán, s aki a hegyen mulatozók számára vörös kis pontnak tűnt volna, ha bárki felfedezi. De addigra már egyetlen élménnyé olvadt a tavaszi szombat délután, s az ilyen ünnepi alkalmakkor az emberek nem törődnek részletekkel: elfogadják az idő borban mérendő múlását, s hogy a táj – hangulat csupán.

A bográcsban vadpörkölt rotyogott. Szétáradó illata széles mosolyra és egyetértő bólogatásra ösztönözte a társaság idősebb, de legalábbis komolyabb korú férfi tagjait. Az ifjak hangosan nevettek, és fiatal lányok mellé telepedve borozgattak, egy-egy pezsgő is durrant. Azokkal a dús keblű, ragacsos likőröktől kipirosodott arcú nőkkal nem volt nehéz bánni egy ilyen délutánon: hamar hanyatt feküdtek, s kinyújtózva túrték, hogy könnyű ruhájuk varrásai mentén férfiujjak körözzenek.

Kirándulók, bakancsos-kamáslis túrázók bukkantak fel a bokrokon túl, a fák közt. Egy pillanatra őket is rabul ejtette a duhaj tavasz, nézték a mulatozókat, míg a ritkás, majd lépésről lépésre sűrűsödő lombzat engedte. Ám az ő vérüket az erdő rejteke hajtja. Evés-ivás a réten... nem. Más emberek ők.

– Izomlázás mérföldzabálók! – mondta halkán a körszakállas, pocakos fickó, míg a pörköltet kevergette, s összepaprikázott arcán vigyorral, kezében fakanállal integetett a turistáknak, kik ágak recsegését hagyták csak maguk mögött, mikor észrevétlenül tovatűntek.

A napsugarak mindent tisztává és gondtalanná tettek a világban. Látni persze, onnan fentről nem lehetett, hogy a pesti kávézók és az oly sokat látott, sokat szenvedett kávéházak is kirakják asztalaikat az utcára, vagy a kertbe, hogy a város deresedő embere is érezze még, hogy él, s örülhessen a fénynek. A madarak a külvárosi körudvarok jegenyefáin is énekeltek, s most az erkélyen cigarettázó egykori *Tanár úr* is finomabb iróniával dudorászta: „*Azt mondd meg nékem, hol lesz majd lakóhelyünk! Maradunk itt, vagy egyszer majd továbbmegyünk? Itt van a város, vagyunk lakói, maradunk itten, neve is van: Budapest...*”

Beesteledni sehol sem akart. Még a hold meg a csillagok is sajnálták átvenni a naptól a szolgálatot. De a fehér és sárga fények lassanként átváltak narancssá, majd bordóvá, mert a napot már csak résnyire engedte világítani a Pilis. A város saját fényei viszont nem tűrtek haladékokot, s egyszer csak kegyetlenül felkapcsolódtak az utcai lámpák. A fényreklámok már korábban elkezdték a hosszúra nyúlt nappal ostromát, s mikor a Mogyoró-hegyen még hunyorogva tunkolták a fehér kenyeret a vadpörköltbe, a pesti feliratok már egy órája ropogtak a neontól.

Este rövidnadrággal és habos sörrel emlékeztek meg a vidéki piknikezők a kis kocsmá kerthelyiségében ülve az első igazi nyári napról, s arra gondoltak (míg nőkről beszélgettek), nem is lehetett volna kegyesebb az isten, amikor úgy rendelkezte: „... és ti pedig ott a Dunakanyar szülőttei lesztek mind!”

KIS VIRÁG

Zsír

Hát eljött, itt volt július közepe és a Pécssett megrendezett egy hetes punk-rock fesztivál a Malomvölgyi arborétumban, a Rockmaraton. A nyár legforróbb, legbüdösebb és legvadítóbb hete. Tele rosszarcú, fiatal, bulira éhes, általában illuminált emberekkel, olcsó pancsolt borral, vizezett sörrel, koncertekkel. Egy egész héten át tartó, jó buli. Egyszóval: Mekka.

Ádám haverommal belebújtunk két boldog csöves alakjába. Olyanok voltunk, mint Beavis és Butt-Head. Csak a buli számított.

– Még mindig alszol? Ébredj már föl, baszod! – erre keltem a negyedik napon és közben éreztem, ahogy Ádám gyöngéden belerúg a sátorból kilógó lábamba.

– Haggyá' má'!

– Hogy bírsz még mindig aludni, rohadt meleg van a sátorban!

És valóban. A reggel mindig kiábrándító, egy halom ruha és szemét közepén, egy iszonyatosan meleg sátorban felkelni fejfájással tényleg nem álom. A totális káosz. De volt ebben valami, ami jó érzéssel töltötte el az embert, valami „az én házam, az én váram” érzés. A mi saját mocskunk volt.

Körbenéztem.

Egy nagy folt éktelenkedett a nadrágomon. (Mert hát persze ilyenkor ruhában kell aludni.)

– Én hánytam vagy te hánytál le? – kérdeztem teljesen logikusan.

– Nem tom, nem emlékszem. Szerintem én nem is hánytam.

Na mindegy, levettem a rajtam lévő szakadt farmert, és fölvettem a hozzám legközelebb heverő nadrágot, majd kidugtam a fejemet.